



Varför inte jag?

Del 3

”Ett steg i taget även om så litet. Fyll det med tacksamhet och kärlek och du vet aldrig vilka äventyr det kommer att ta dig med på!” (Tinas Tankar)

Nu var det äntligen dags den 10 februari stod på tur!

Efter en lugn natt på patienthotellet var det dags att gå över gatan och in i detta enormt stora komplex till sjukhus. Jag tog sats och med låst fokus pinnade jag på mot avd QB som innebar en promenad på ca 10 minuter, där ”vitrockar” och ”sjuka människor” lurpassade på att skaka om mina tankar. Varför hade jag fått en tid då det var som livligast i korridorerna, men efter ett bra läkarbesök återvände jag med snabba steg till min trygghet mitt rum. Jag la mig på sängen och somnade en stund med tacksamhet över det jag hade gjort.

Tänk för någon inget speciellt, men för säkert fler än jag något så ovant och läskigt! Så när modet är större än rädslan fyller det en enorm känsla i både kropp, knopp och själ!

Natt nr två blev en livlig natt och idag kan jag bara skratta åt den. Sängen som var smal höll jag eller tyckte jag att jag höll på att ramla ur och jag vet inte alla komiska och konstiga drömmar som hade kokats ihop i mitt huvud. Jag sa tack till ringsignalen som hade väckt mig ur denna kallsvettiga karusell och såg fram emot en härlig frukostbuffé.

Trött, men med nyfikenhet begav jag mig på nytt till avd QB, där jag idag skulle förberedas inför behandlingarna. Det visade sig innebära att jag för första gången någonsin skulle bli tatuerad, även om det endast innebar tre små prickar. Därefter använde dom tuschpenna och gjorde flera streck och kryss lite här och var på min bröstorg. Jag kände mig som en målarduk som skulle bli ett konstverk och allt kändes lite småkomiskt mitt i allt som hände.

När genomgången var slut kände jag hur ett helt lass av rädsla släppte taget om mina axlar. Här blev jag omhändertagen av omtänksamma människor som kände igen min rädsla och oro i allt som hände. Här kunde jag vara trygg, så ut från avdelningen gick jag med ett leende på mina läppar av lättnad, men nu skulle jag också få fara hem.

Hem ljuva hem!

Väl hemma igen tog jag det lugnt, jag lyssnade till mitt inre för att förstå var min rädsla satt och varför? Jag insåg väldigt snabbt att det var alla ”sjuka människorna” och

”vitrockarna” som skrämde mig. Så jag bestämde mig att istället se dom som härliga människor, för det fanns egentligen inget hemskt med dom och jag var väldigt glad att jag än en gång förstått min rädsla och hittade en lösning på den.

Med alla depåer påfyllda, med tacksamhet och kärlek tog jag bussen än en gång till Umeå och nu skulle vi sätta igång. Jag funderade på hur skulle det kännas och hur skulle jag må?

Än en gång gick jag genom alla korridorerna till QB och den här gången kändes det lite lättare. Alla människor jag mötte hade jag bestämt skulle bara vara ”härliga människor” och ”möjligt eller löjligt” för mig fungerade det klockrent.

Även om mina tankar hade lugnat sig, så hade en hostbacill hittat mig och detta gjorde det svårt att inte hosta när jag skulle hålla andan. En behandling för min del innebar att jag skulle hålla andan vid sju tillfällen då de strålade, men med lite tålmod gick allt bra.

Jag hade gjort min första strålbehandling nu var det bara 15 kvar!

Själva behandlingen var inte på något sätt otäck och den gick väldigt fort, så direkt efter gick jag till mitt rum och lät den få jobba vidare ett tag till. Jag ville verkligen ta vara på behandlingen och inte direkt springa iväg på stan eller mingla med andra.

Jag ville tacka livet för möjligheten som jag fick! Så med tacksamhet och kärlek lät jag min behandling fortsätta ytterligare en bra stund innan jag fortsatte min dag.

Det blev fredag igen och efter 4 behandlingar och flera härliga möten med andra härliga människor, fick jag fara hem. Men hemma var det bara tomt och konstigt, min älskade tös mötte mig inte i dörren. En tår föll från min kind, men jag visste hon har det bra.

Fortsättning följer...

Hälsainspiratören
Tina Persson

halsainspiratoren@norrbottnen.se